

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 29. septembra 2015 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Daň z pridanej hodnoty – Smernica 2006/112/ES – článok 9 ods. 1 – článok 13 ods. 1 – Zdaniteľné osoby – Výklad pojmu ‚nezávisle‘ – Obecný subjekt – Ekonomické činnosti vykonávané obecnou organizáciou jednotkou inak ako v postavení orgánu verejnej moci – Možnosť považovať takúto jednotku za ‚zdaniteľnú osobu‘ v zmysle ustanovení smernice 2006/112 – článok 4 ods. 2 a článok 5 ods. 3 ZEÚ“

Vo veci C-276/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Naczelny Sąd Administracyjny (Poľsko) z 10. decembra 2013 a doručený Súdnemu dvoru 5. júna 2014, ktorý súvisí s konaním:

Gmina Wrocław

proti

Minister Finansów,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, C. Vajda, sudcovia E. Levits, A. Arabadžiev, M. Safjan, A. Prechal, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund (spravodajca) a J. L. da Cruz Vilaça,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. mája 2015,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Gmina Wrocław, v zastúpení: L. Mazur, K. Sachs, A. Będkowski a A. Januszkiewicz, daňoví poradcovia,
- Minister Finansów, v zastúpení: J. Kaute a T. Tratkiewicz, splnomocnení zástupcovia,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a A. Kramarczyk-Szaadzińska, splnomocnení zástupcovia,
- grécka vláda, v zastúpení: K. Paraskevopoulou a I. Kotsoni, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Owsiany-Hornung a L. Lozano Palacios, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 30. júna 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na zažatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 9 ods. 1 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1, ďalej len „smernica o DPH“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú Gmina Wrocław (obec Vroclav, Poľsko) a Minister Finansów (minister financií, ďalej len „minister“) v súvislosti s možnosťou považovať obecnú rozpočtovú jednotku za zdaniteľnú osobu na účely dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).

Právny rámec

Právo Únie

3 Smernica o DPH od 1. januára 2007 zrušila a nahradila šiestu smernicu Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23, ďalej len „šiesta smernica“). Podľa odôvodnení 1 a 3 smernice o DPH bolo prepracovanie šiestej smernice potrebné, aby boli všetky uplatniteľné ustanovenia uvedené jasne a prehľadne v prepracovanej štruktúre a verzii, aj keď to v zásade neprinesie podstatné obsahové zmeny.

4 Odôvodnenie 65 smernice o DPH stanovuje:

„Keďže z vyššie uvedených dôvodov cieľ tejto smernice nie je možné uspokojivo dosiahnuť na úrovni jednotlivých členských štátov, ale z dôvodov ich rozsahu a dôsledkov ich možno lepšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva, môže Spoločenstvo prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 zmluvy. V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku táto smernica neprekračuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie týchto cieľov.“

5 Článok 9 ods. 1 tejto smernice, ktorý v podstate preberá znenie článku 4 ods. 1 až 3 šiestej smernice, stanovuje:

„Zdaniteľná osoba“ je každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhládnuv od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

„Ekonomická činnosť“ je každá činnosť výrobcov, obchodníkov alebo osôb poskytujúcich služby vrátane ťažobných a poľnohospodárskych činností a činností pri výkone slobodných povolání. Ekonomickou činnosťou je predovšetkým využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely získania príjmu na pokračujúcom základe.“

6 Článok 13 ods. 1 uvedenej smernice, ktorý v podstate zodpovedá článku 4 ods. 5 šiestej smernice, stanovuje:

„Štáty, regionálne a miestne orgány, ako aj iné subjekty, ktoré sa spravujú verejným právom, sa nepovažujú za zdaniteľné osoby vzhľadom na činnosti alebo transakcie, ktorých sa zúčastňujú ako orgány verejnej moci[,] ani vtedy, keď v súvislosti s týmito činnosťami alebo transakciami vyberajú dávky, poplatky, príspevky alebo platby.

Keď však uskutočňujú takéto činnosti alebo transakcie, považujú sa za zdaniteľné osoby v

súvislosti s týmito činnosťami alebo transakciami, ak by zaobchádzanie s nimi ako s nezdaniteľnými osobami viedlo k závažnému narušeniu hospodárskej súťaže.

Subjekty, ktoré sa spravujú verejným právom, sa v každom prípade považujú za zdaniteľné osoby v súvislosti s činnosťami uvedenými v prílohe I za predpokladu, že uvedené činnosti nevykonávajú v zanedbateľnom rozsahu.“

Poľské právo

7 § 15 ods. 1 a 6 zákona z 11. marca 2004 o dani z tovaru a zo služieb (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) stanovuje:

„1. Za zdaniteľné osoby sa považujú právnické osoby, organizačné jednotky bez právnej subjektivity a fyzické osoby, ktoré samostatne vykonávajú ekonomickú činnosť v zmysle odseku 2, odhládnuť od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

...

6. Za zdaniteľné osoby sa nepovažujú orgány verejnej moci a im podriadené úrady, pokiaľ plnia úlohy, ktoré sú upravené v osobitných právnych predpisoch a na ktorých plnenie boli zriadené, s výnimkou činností, ktoré sa vykonávajú na základe súkromnoprávných zmlúv.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

8 Spor medzi obcou Vroclav a ministrom sa týka daňového postavenia obecných rozpočtových jednotiek, ktoré sú podriadené tejto obci, z hľadiska DPH.

9 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že obec Vroclav vykonáva úlohy, ktoré jej vyplývajú zo zákona z 8. marca 1990 o obecnej samospráve (Dz.U. z 2001 r. nr 142, poz. 1591 ze zm.), a to prostredníctvom 284 rozpočtových jednotiek a územných rozpočtových zariadení, konkrétne okrem iného škôl, domov kultúry, miestnych inšpekčných služieb a polície.

10 Obec Vroclav s cieľom získať stanovisko ministra k otázke, kto – či obec, alebo rozpočtová jednotka – sa má považovať za zdaniteľnú osobu na účely DPH, pokiaľ takáto jednotka vykonáva transakcie podliehajúce DPH, požiadala tohto ministra o záväzné stanovisko k zákonu o DPH. Podľa tejto obce skutočnosť, že iba obec spĺňa kritérium upravené v článku 15 ods. 1 a 2 zákona o DPH, týkajúce sa nezávislého výkonu ekonomickej činnosti, musí viesť daňový orgán k záveru, že v súvislosti s ekonomickými činnosťami vykonávanými takouto jednotkou môže byť zdaniteľnou osobou na účely DPH iba obec.

11 Minister financií však vo svojich záväzných stanoviskách usúdil, že pokiaľ rozpočtové jednotky, oddelené od štruktúr obce Vroclav, vzhľadom na objektívne kritériá nezávisle vykonávajú ekonomické činnosti a v tejto súvislosti vykonávajú činnosti podliehajúce DPH, majú sa samy považovať za zdaniteľné osoby na účely DPH.

12 Obec Vroclav následne podala na Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Správny súd vojvodstva vo Vroclave) žaloby o neplatnosť týchto záväzných stanovísk, ktoré boli zamietnuté. Uvedená obec v nadväznosti na to podala proti týmto rozhodnutiam kasačný opravný prostriedok na Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd).

13 Naczelny Sąd Administracyjny v riadnom zložení senátu usúdil, že kasačný opravný prostriedok nastolil vážne otázky, a v dôsledku toho rozhodol, že predloží túto otázku rozšírenému zloženiu senátu, aby sa vyjadrilo k otázke považovania obecnej rozpočtovej jednotky na zdaniteľnú osobu na účely DPH.

14 Toto rozšírené zloženie senátu usúdilo, že na účely určenia, či obecná rozpočtová jednotka nezávisle vykonáva ekonomickú činnosť, treba na jednej strane zohľadniť vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa DPH spolu so smernicou o DPH. Pokiaľ ide o článok 9 ods. 1 tejto smernice, toto zloženie uviedlo, že existuje určitý rozpor medzi rôznymi jazykovými verziami tohto ustanovenia, keďže niektoré používajú výraz „nezávisle“ a iné výraz „samostatne“. Vzhľadom na tento rozpor právna veda kladie dôraz na význam teleologického výkladu uvedeného ustanovenia, pričom v súlade s judikatúrou Súdneho dvora dospela k záveru, že každá osoba, ktorá nezávisle vykonáva ekonomickú činnosť, je zdaniteľnou osobou na účely DPH. Na druhej strane treba analyzovať právne postavenie takéhoto subjektu z hľadiska požiadaviek ústavy.

15 Pokiaľ ide o analýzu tohto právneho postavenia, uvedené rozšírené zloženie senátu v podstate uviedlo, že obec ako základná jednotka miestnej samosprávy má právnu subjektivitu a patria jej vlastnícke a iné majetkové práva, zatiaľ čo obecná rozpočtová jednotka je organizačnou jednotkou bez právnej subjektivity. Rozhodovanie o zriadení, právomociach, prepojení a zrušení takejto jednotky prináleží obci.

16 Obecná rozpočtová jednotka nemá vlastný majetok, ale spravuje určitú časť majetku obce, ktorá jej bola obcou zverená. Všetky činnosti, ktoré by mohli podliehať DPH, sú vykonávané v mene a na účet obce v rozsahu prostriedkov, ktoré obec tejto jednotke prizná v rozpočtovom rozhodnutí na príslušný rok.

17 Výdavky takejto jednotky pokrýva priamo rozpočet obce a príjmy sa uhrádzajú na účet obce. Z finančného hľadiska teda neexistuje prepojenie medzi finančným výsledkom vytvoreným ekonomickými činnosťami, ktoré vykonáva obecná rozpočtová jednotka, a výdavkami, ktoré si vyžiadali, a z tohto dôvodu ani finančné riziko spojené so zdaniteľnými transakciami. Objem výdavkov obecnej rozpočtovej jednotky tak nie je prepojený s objemom príjmov, ktoré vytvorila a s ktorými ani nemôže disponovať. Rovnako rozpočtová jednotka nezodpovedá ani za škody spôsobené týmito činnosťami, pričom túto zodpovednosť znáša len obec.

18 Vzhľadom na tieto úvahy Naczelny Sąd Administracyjny v rozšírenom zložení senátu v odpovedi na otázku riadneho zloženia senátu tohto súdu rozhodol, že podľa vnútroštátneho práva obecná rozpočtová jednotka nie je zdaniteľnou osobou na účely DPH, a to z dôvodu, že pri výkone ekonomickej činnosti nemá samostatnosť.

19 Naczelny Sąd Administracyjny v riadnom zložení senátu si však kladie otázku, či možno z absencie samostatnosti verejnoprávnych subjektov, ktoré vykonávajú činnosti podliehajúce DPH, vyvodiť rovnaké dôsledky v oblasti považovania osôb za zdaniteľné na účely DPH aj z hľadiska práva Únie.

20 V tejto súvislosti Naczelny Sąd Administracyjny uvádza, že judikatúra Súdneho dvora o kritériu nezávislosti sa týka fyzických osôb a že Súdny dvor sa ešte nevyjadril ku vzťahu medzi kritériom nezávislosti upraveným vo všeobecnej definícii zdaniteľnej osoby nachádzajúcej sa v článku 9 ods. 1 smernice o DPH a osobitnými ustanoveniami článku 13 tejto smernice vo vzťahu k verejnoprávny subjektom, konkrétnejšie k otázke, či musí byť toto kritérium splnené na to, aby mohol byť takýto subjekt považovaný za zdaniteľnú osobu na účely DPH v súvislosti s jeho činnosťami, ktoré nie sú výkonom verejnej moci.

21 Tento súd si okrem toho kladie otázku, ako sa majú vykladať tieto dve ustanovenia z hľadiska zásady inštitucionálnej nezávislosti a zásady subsidiarity upravených v článku 4 ods. 2 a článku 5 ods. 3 ZEÚ.

22 Za týchto podmienok Naczelny Sąd Administracyjny rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Možno s prihliadnutím na článok 4 ods. 2 [ZEÚ] v spojení s článkom 5 ods. 3 [ZEÚ] považovať obecnú organizačnú jednotku (orgán miestnej samosprávy v Poľsku) za zdaniteľnú osobu na účely [DPH], ak vykonáva iné činnosti než tie, na ktorých sa zúčastňuje ako orgán verejnej moci v zmysle článku 13 smernice [o DPH], napriek tomu, že nespĺňa podmienku samostatnosti (nezávislosti) stanovenú v článku 9 ods. 1 tejto smernice?“

23 Poľská vláda na základe článku 16 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie požiadala, aby Súdny dvor zasadol vo veľkej komore.

O prejudiciálnej otázke

24 Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 9 ods. 1 smernice o DPH vykladať v tom zmysle, že verejnoprávne subjekty, akými sú obecné rozpočtové jednotky, o ktoré ide vo veci samej, môžu byť považované za zdaniteľné osoby na účely DPH, hoci nespĺňajú kritérium nezávislosti upravené v tomto ustanovení.

25 Pri určení rozsahu pôsobnosti ustanovenia práva Únie je potrebné súasne zohľadniť jeho znenie, kontext a ciele. Okrem toho z požiadavky jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah pôsobnosti, v zásade vyžaduje v celej Európskej únii autonómny a jednotný výklad (rozsudok Komisia/Švédsko, C-480/10, EU:C:2013:263, bod 33 a citovaná judikatúra).

26 Smernica o DPH, ktorej účelom je zaviesť spoločný systém DPH, priznáva DPH veľmi širokú pôsobnosť. Na účely jednotného uplatňovania tejto smernice je dôležité, aby pojmy, ktoré definujú túto pôsobnosť, akými sú pojmy zdaniteľné transakcie, zdaniteľné osoby a ekonomické činnosti, mali autonómny a jednotný výklad nezávisle od cieľov a výsledkov dotknutých transakcií (pozri v tomto zmysle rozsudok Halifax a i., C-255/02, EU:C:2006:121, body 48 až 56).

27 Smernica o DPH obsahuje hlavu III venovanú pojmu „zdaniteľná osoba“. Podľa prvého ustanovenia tejto hlavy, čiže článku 9 ods. 1, je „zdaniteľná osoba“... každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhliadnuc od účelu alebo výsledkov tejto činnosti“.

28 Výrazy použité v tomto ustanovení, najmä výraz „každá osoba“, dávajú pojmu „zdaniteľná osoba“ širokú definíciu zdôrazňujúcu nezávislosť pri výkone ekonomickej činnosti v tom zmysle, ako uviedol generálny advokát v bodoch 28 a 29 svojich návrhov, že všetky fyzické a právnické osoby, tak verejnoprávne, ako aj súkromnoprávne, dokonca aj jednotky bez právnej subjektivity, ktoré objektívne spĺňajú kritériá nachádzajúce sa v tomto ustanovení, sa považujú za zdaniteľné osoby na účely DPH.

29 Odchylne od tohto všeobecného pravidla určovania zdaniteľných osôb upraveného v článku 9 ods. 1 smernice o DPH však článok 13 ods. 1 tejto smernice vylučuje verejnoprávne subjekty z postavenia zdaniteľných osôb v súvislosti s ekonomickými činnosťami alebo transakciami, na ktorých sa zúčastňujú ako orgány verejnej moci, okrem prípadu, že by

zaobchádzanie s nimi ako s nezdaniteľnými osobami viedlo k závažnému narušeniu hospodárskej súťaže (rozsudok Komisia/Holandsko, C-79/09, EU:C:2010:171, bod 77).

30 Verejnoprávny subjekt teda musí na to, aby mohol byť považovaný za zdaniteľnú osobu v zmysle smernice o DPH, v súlade s článkom 9 ods. 1 tejto smernice nezávisle vykonáva ekonomickú činnosť.

31 Pokiaľ ide o vec samu, treba uviesť, že nikto nepopiera ekonomickú povahu dotknutých činností. Je tiež nesporné, že ide o ekonomické činnosti, na ktoré sa nevzťahuje výnimka upravená v článku 13 ods. 1 smernice o DPH.

32 Otázkou teda je, či obecné rozpočtové jednotky, o aké ide vo veci samej, nezávisle vykonávajú dotknuté ekonomické činnosti a z tohto dôvodu sa musia považovať za zdaniteľné osoby na účely DPH.

33 Na určenie toho, či takáto jednotka nezávisle vykonáva ekonomické činnosti, treba, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, preveriť, či sa pri výkone týchto činností nachádza vo vzťahu podriadenosti voči obci, na ktorú je naviazaná (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Holandsko, 235/85, EU:C:1987:161, bod 14; Ayuntamiento de Sevilla, C-202/90, EU:C:1991:332, bod 10; FCE Bank, C-210/04, EU:C:2006:196, body 35 až 37, ako aj Komisia/Španielsko, C-154/08, EU:C:2009:695, body 103 až 107).

34 V tejto súvislosti, ako uviedol generálny advokát v bodoch 40 a 41 svojich návrhov, treba na účely posúdenia existencie tohto vzťahu podriadenosti preveriť, či dotknutá osoba vykonáva svoje činnosti vo svojom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť, ako aj to, či znáša ekonomické riziko spojené s výkonom týchto činností. Pri konštatovaní nezávislosti predmetných činností tak Súdny dvor vzal do úvahy neexistenciu akéhokoľvek hierarchického vzťahu podriadenosti subjektov, ktoré neboli súčasťou verejnej správy, voči orgánu verejnej moci, ako aj skutočnosť, že tieto subjekty konali na vlastný účet a zodpovednosť, slobodne si organizovali spôsob výkonu svojej práce a samy poberali honoráre tvoriace ich príjmy (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Holandsko, 235/85, EU:C:1987:161, bod 14; Heerma, C-23/98, EU:C:2000:46, bod 18, ako aj Van der Steen, C-355/06, EU:C:2007:615, body 21 až 25).

35 V tomto kontexte treba spresniť, ako je uvedené v bode 44 návrhov generálneho advokáta, že na verejné osoby a na súkromné osoby možno uplatniť rovnaké kritériá posúdenia podmienky nezávislosti pri výkone ekonomických činností.

36 V tejto súvislosti použitie výrazov, ktoré nie sú vo všetkých jazykových verziách článku 9 ods. 1 smernice o DPH úplne rovnaké, tento záver nespochybňuje. Tak výraz „nezávisle“, ako aj výraz „samostatne“ totiž vyjadrujú potrebu posúdiť vzťah podriadenosti pri výkone ekonomickej činnosti.

37 V tejto veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že rozpočtové jednotky, o ktoré ide vo veci samej, vykonávajú ekonomické činnosti, ktoré sú im zverené, v mene a na účet obce Vroclav a že nezodpovedajú za škody spôsobené týmito činnosťami, pričom takúto zodpovednosť znáša len táto obec.

38 Z tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že tieto jednotky nenesú ekonomické riziko spojené s výkonom uvedených činností, keďže nedisponujú vlastným majetkom, nevytvárajú vlastné príjmy a neznášajú náklady spojené s týmito činnosťami, pričom získané príjmy sa uhrádzajú do rozpočtu obce Vroclav a výdavky sa priamo zarátavajú do rozpočtu tejto obce.

39 V dôsledku toho, ako konštatoval aj Naczelny Sąd Administracyjny vo svojom rozšírenom

zložení, obec, akou je Vroclav, a jej rozpočtové jednotky sa v situácii, o akú ide vo veci samej, majú považovať za jednu a tú istú zdaniteľnú osobu v zmysle článku 9 ods. 1 smernice o DPH.

40 Napokon s cieľom odpovedať na otázky vnútroštátneho súdu treba v prvom rade spresniť, že toto konštatovanie týkajúce sa článku 9 ods. 1 smernice o DPH vzhľadom na to, že sa netýka otázky určenia, či sú verejné alebo súkromné osoby zdaniteľnými osobami na účely DPH, neovplyvňuje záruky upravené v článku 4 ods. 2 ZEÚ.

41 V druhom rade je takéto konštatovanie aj v súlade so zásadou subsidiarity zakotvenou v článku 5 ods. 3 ZEÚ. Ako totiž vyplýva z odôvodnenia 65 smernice o DPH, cieľ tejto smernice, a to zosúladenie právnych predpisov členských štátov na účely zavedenia spoločného systému DPH, možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie.

42 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prejudiciálnu otázku odpovedať, že článok 9 ods. 1 smernice o DPH sa má vykladať v tom zmysle, že verejnoprávne subjekty, akými sú obecné rozpočtové jednotky, o ktoré ide vo veci samej, nemôžu byť považované za zdaniteľné osoby na účely DPH, keďže nespĺňajú kritérium nezávislosti upravené v tomto ustanovení.

O časovom obmedzení účinkov tohto rozsudku

43 Za predpokladu, že by Súdny dvor usúdil, že obecné rozpočtové jednotky nemôžu byť považované za zdaniteľné osoby na účely DPH, poľská vláda vo svojich písomných pripomienkach navrhla, aby Súdny dvor časovo obmedzil účinky svojho rozsudku.

44 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora výklad pravidla práva Únie, ktorý podá Súdny dvor pri výkone svojej právomoci, ktorú mu zveruje článok 267 ZFEÚ, objasňuje a spresňuje význam a dosah tohto pravidla tak, ako sa má alebo sa malo chápať a uplatňovať od dátumu, keď nadobudlo účinnosť. Z toho vyplýva, že takto vykladané pravidlo súd môže a má uplatňovať na právne vzťahy vzniknuté a založené pred vyhlásením rozsudku rozhodujúceho o návrhu na výklad, pokiaľ sú okrem iného splnené podmienky umožňujúce predložiť príslušným súdom spor týkajúci sa uplatnenia uvedeného pravidla (rozsudok Balazs, C-401/13 a C-432/13, EU:C:2015:26, bod 49, ako aj citovaná judikatúra).

45 Súdny dvor môže iba úplne výnimočne prostredníctvom uplatnenia všeobecnej zásady právnej istoty, ktorá je vlastná právnemu poriadku Únie, pristúpiť k obmedzeniu možnosti akejkolvek dotknutej osoby dovoľávať sa ustanovenia, ktoré vyložil, aby sa spochybnili právne vzťahy, ktoré vznikli v dobrej viere. Na rozhodnutie o takomto obmedzení je potrebné, aby boli splnené dve podstatné kritériá, a to dobrá viera dotknutých skupín osôb a riziko vážnych ťažkostí (rozsudok Balazs, C-401/13 a C-432/13, EU:C:2015:26, bod 50, ako aj citovaná judikatúra).

46 Z tohto hľadiska stačí konštatovať, že poľská vláda nepreukázala existenciu rizika vážnych ťažkostí. Na pojednávaní táto vláda totiž pripustila, že nedokáže zhodnotiť predmetné ekonomické dôsledky.

47 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy nie je potrebné časovo obmedziť účinky tohto rozsudku.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré

vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 9 ods. 1 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že verejnoprávne subjekty, akými sú obecné rozpočtové jednotky, o ktoré ide vo veci samej, nemôžu byť považované za zdaniteľné osoby na účely dane z pridanej hodnoty, keďže nespĺňajú kritérium nezávislosti upravené v tomto ustanovení.

Podpisy

* Jazyk konania: poľština.